

JULIA QUINNOVÁ
BRIDGERTON

—♦♦♦—
NEVHODNÝ NÁVRH

Julia Quiniová

BRIDGERTON

NEVHODNÝ NÁVRH

2021

Julia Quinn

AN OFFER FROM A GENTLEMAN

Copyright © 2002 by Julie Cotler Pottinger

All rights reserved

Translation © 2021 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2021 by Cora Design

Slovak edition © 2021 by Mgr. Lenka Martinková VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-973932-0-5

*Pre Cheyenne,
a na pamiatku frapučinového leta.*

*A tiež pre Paula,
ktorý nevidí nič zlé na sledovaní
operácie srdca v televízii,
zatiaľ čo jeme špagety*

*Spoločenská sezóna roku 1815 je v plnom prúde, a hoci by si človek pomyslel, že všetci budú hovoriť o Wellingtonovi a Waterloo, pravdou je, že témy rozhovorov sa od poslednej sezóny veľmi nezmenili, sústreďujú na bežné spoločenské dianie. Tak ako zvyčajne, sa nádeje debutantiek na uzavretie manželstva upínajú k rodine Bridgertonovcov, predovšetkým na najstaršieho z nezadaných bratov, Benedicta. Možno nemá titul, ale jeho príťažlivá tvár, výborná postava a tučná peňaženka to ľahko vynahradia. Naša autorka pri viac ako jednej príležitosti začula, ako nejaká Ctižiadostivá matka hovorí o svojej dcére: „**Vydá sa za vojvodu... alebo Bridgertona.**“*

V súčasnosti pán Bridgerton nejaví záujem o mladé dámy, ktoré sa objavujú na spoločenských podujatiach. Zúčastňuje sa takmer každého večierka, ale nerobí tam nič iné, iba pozoruje dvere, akoby čakal na niekoho výnimočného. Možno... Na budúcu manželku?

SPOLOČENSKÉ NOVINY LADY WHISTLEDOWNOVEJ,
12. JÚLA 1815

Prológ

Všetci vedeli, že Sophie Beckettová je bastard.

Každý jeden sluha to vedel, ale malú Sophie mali radi, odkedy ju niekto počas jednej daždivej júlovej noci nechal ako trojročného drobca, oblečeného v priveľkom kabáte, na schodoch Penwood Parku. A keďže ju mali radi, predstierali, že je presne tou osobou, za ktorú ju vydával šiesty gróf z Penwoodu – osirelú dcéru jeho starého priateľa. Bez ohľadu na to, že Sophie mala machovo zelené oči a tmavo plavé vlasy, presne ako gróf. Bez ohľadu na to, že jej tvár sa pozoruhodne podobala tvári grófovej nedávno zosnulej matky alebo na to, že jej úsmev bol rovnaký ako úsmev grófovej sestry. Nikto nechcel zraniť Sophiine city – a tiež ohroziť vlastné živobytie – tým, že na to bude upozorňovať.

Gróf Richard Gunningworth nikdy nerozprával o Sophie alebo o jej pôvode, ale musel vedieť, že bola jeho nemanželským dieťaťom. Nikto netušil, čo bolo v liste, ktorý gazdiná vylovila zo Sophiinho vrecka, keď ju v tú daždivú noc objavili. Gróf ho spálil iba niekoľko sekúnd po tom, čo ho prečítal. Pozoroval, ako sa papier v plameňoch scvrkáva a krúti, potom prikázal, aby pre Sophie pripravili izbu. Odvtedy tam ostala. Volal ju Sophia a ona ho nazývala „môj pane.“ Vidávali sa niekoľkokrát do roka, vždy, keď sa gróf vrátil domov z Londýna, čo sa nestávalo veľmi často.

Podstatnejšie však bolo, že Sophie vedela, že je bastard. Nebola si celkom istá, ako to mohla vedieť, ale jednoducho to vedela po celý svoj život. Mala niekoľko spomienok na svoj život pred tým, ako prišla do Penwood Parku. Pamätala si dlhú cestu Anglickom a tiež starú matku, ktorá kašľala, chrčala a vyzerala vychudnuto, ako jej hovorí, že bude žiť so svojím otcom. A predovšetkým si spomínala na to, ako v daždi stála na schodoch pred dverami a videla, ako sa jej stará matka skrýva v kríkoch a čaká, či Sophie zoberú do domu.

Gróf sa prstami dotkol brady malého dievčatka, nadvihol jej hlavu, aby ju videl vo svetle a v tej chvíli si obaja uvedomili pravdu.

Všetci vedeli, že Sophie je bastard, ale nikto o tom nehovoril a každý bol s takýmto stavom vecí spokojný.

Až kým sa gróf nerozhodol, že sa ožení.

Sophie celkom potešilo, keď to počula. Gazdiná povedala, že majordómus povedal, že grófov tajomník povedal, že gróf teraz, keď bude mať rodinu, plánuje tráviť viac času v Penwood Parku. A zatiaľ čo Sophie gróf veľmi nechýbal, keď bol preč – bolo ťažké, aby vám chýbal niekto, kto vám nevenoval veľa pozornosti ani keď tam bol – myslela si, že ak by ho poznala lepšie, *možno* by jej chýbal a neodchádzal by preč tak často. Navyše, slúžka z horného poschodia povedala, že gazdiná povedala, že majordómus od susedov povedal, že grófova budúca manželka má už dve dcéry a sú v rovnakom veku ako Sophie.

Po siedmich rokoch samoty v detskej izbe sa Sophie tešila. Na rozdiel od iných detí v okolí, nikdy ju nepozývali na večierky ani žiadne iné spoločenské udalosti. Nikto nevykročil z radu a nenazval ju bastardom – to by sa rovnalo označeniu grófa, ktorý raz vyhlásil, že Sophie je jeho chránenkyňou a potom sa k tomu už nevyjadril, za klamára.

A zároveň sa gróf nikdy veľmi nesnažil, aby Sophie prijali. A tak vo veku desať rokov boli Sophiínymi najlepšimi priateľmi slúžky a lokaji a jej rodičmi mohli byť gazdiná a majordómus.

Ale teraz bude mať skutočné sestry.

Och, vedela, že ich nebude môcť volať sestry. Vedela, že ju predstavia ako Sophiu Mariu Beckettovú, grófovú zverenkyňu, ale aj tak *budú* ako sestry. A na tom skutočne záležalo.

A tak sa jedného februárového popoludnia ocitla Sophie vo vstupnej hale spolu so zoradeným služobníctvom a z okna pozorovala, ako grófov kočiar, v ktorom sa viezla nová grófká a jej dve dcéry, zabočil na príjazdovú cestu. V kočiaroch s nimi sedel samozrejme aj gróf.

„Myslíte, že sa jej budem páčiť?“ zašepkala Sophie pani Gibbonsovej, gazdinej. „Myslím tým grófkou.“

„Samozrejme, že budeš, srdiečko,“ odvetila jej potichu pani Gibbonsová. Ale v pohľade nemala rovnakú istotu ako v tóne hlasu. Nová grófká možno nebude ľahko znášať prítomnosť manželovho nemanželského dieťaťa.

„A budem sa učiť s jej dcérami?“

„Nemá zmysel, aby ste sa učili oddelene.“

Sophie zamyslene prikývla, a keď uvidela, ako prichádza kočiari, začala sa vrtieť. „Už sú tu!“ zašepkala.

Pani Gibbonsová natiahla ruku, aby ju pohladkala po hlave, ale Sophie už odbehla k oknu a tvárou sa pritlačila na sklo.

Najprv vystúpil gróf, potom vystrel ruku a pomohol pri vychádzaní dvom dievčatám, ktoré boli oblečené v rovnakých čiernych kabátoch. Jedna z nich mala vo vlasoch ružovú stužku, druhá žltú. Po tom, čo obe dievčatá ustúpili nabok, sa gróf natiahol, aby pomohol vystúpiť z kočiara aj poslednej osobe.

Sophie zatajila dych a čakala, kým sa objaví nová grófka. Zovrela ruky do pästí a zašepkala jediné slovo: „Prosím.“

Prosím, nech ma má rada.

Možno ak by ju grófka mala rada, tak by ju začal mať rád aj gróf a aj keby ju nenazval svojou dcérou, správval by sa k nej ináč a boli by ozajstnou rodinou.

Sophie cez okno sledovala, ako z kočiara vystúpila nová grófka. Každý jej pohyb bol taký vznešený a elegantný, až Sophie pripomínala škovránka, ktorý sa príležitostne prišiel vyčlapkať do jazierka pre vtáčiky. Dokonca aj grófkinej klobúk bol ozdobený dlhým tyrkysovým perom, ktoré sa jagalo v nejasnom zimnom svetle.

„Je krásna,“ zašepkala Sophie. Ukradla si rýchly pohľad na pani Gibbonsovú, aby zistila, ako sa tvári, ale gazdiná len nehybne stála, pozerala dopredu a čakala na grófa, kým privedie svoju novú rodinu dovnútra.

Sophie prehltila, vôbec si nebola istá, kam sa má postaviť. Zdalo sa, že všetci ostatní majú presne určené miesto. Služobníctvo bolo zoradené podľa svojej pozície, od majordóma až po najnižšie postavenú pomocnicu v kuchyni. Dokonca aj psy sedeli poslušne v kúte, priviazané na vôdzkach.

Ale Sophie nemala žiadne korene. Ak by bola dcérou pána domu alebo jeho chránenkyňou, stála by vedľa svojej guvernanky a čakala na grófa. Ale slečna Timmonsová ochorela a odmietla opustiť svoju izbu a zísť dolu. Nikto zo služobníctva ani na sekundu neuveril, že guvernanka je naozaj chorá. Včera večer sa cítila dobre, ale nikto jej toto klamstvo ne-

vyčítal. Veď napokon, Sophie bola grófovým nemanželským dieťaťom a nikto nechcel byť tým, kto novú grófkou urazí a predstaví jej manželovu nemanželskú dcéru.

A grófkou by musela byť slepá, hlúpa alebo obe veci naraz, aby si ihneď neuvedomila, že Sophie je niečím viac, ako len grófovou zverenkyňou.

Odzrazu ju premožla hanblivosť, a keď dvaja lokaji otvorili dvere, cúvľa do kúta. Najprv vošli dve dievčatá, ktoré ustúpili bokom, keď gróf voviedol grófkou dnu. Gróf predstavil ju aj obe jej dcéry majordómovi a ten ich predstavil služobníctvu.

Sophie čakala.

Majordómus ich predstavil lokajom, kuchárovi, gazdinej a čeladníkom.

Sophie čakala.

Predstavil ich pomocniciam v kuchyni a komorným.

Sophie čakala.

A potom majordómus – ktorého meno bolo Rumsey – predstavil najnižšie postavenú slúžku, dievča, čo vypomáhala s riadmi a volala sa Dulcie. Najali ju iba pred týždňom. Gróf prikývol a zamrmlal poďakovanie. Sophie ešte stále čakala a vôbec si nebola istá, čo má robiť.

Takže si odkašľala a s nervóznym úsmevom na tvári urobila krok vpred. S grófom nestrávil veľa času, ale vždy, keď navštívil Penwood Park, priviedli ju k nemu a on jej venoval niekoľko minút a predtým, ako ju zahnali do detskej izby, spýtal sa jej na pokroky v učení.

Aj napriek tomu, že je teraz ženatý, určite sa bude zaujímať o jej štúdium. Určite bude chcieť vedieť, že sa jej podarilo zvládnuť násobenie zlomkov a slečna Timmonsová nedávno označila jej francúzsky prízvuk za „dokonalý.“

Ale práve v tej chvíli hovoril niečo grófkinyím dcéram a nepočul ju. Sophie si znovu odkašľala, tentoraz hlasnejšie a spýtala sa: „Môj pane?“ hlasom, ktorý vyznel piskľavejšie, ako zamýšľala.

Gróf sa otočil. „Ach, Sophia,“ zašomral, „nevedomil som si, že aj ty si tu.“

Sophie sa rozžiarila. Predsa ju len neignoroval.

„A kto je toto?“ spýtala sa grófkou, ktorá vykročila dopredu, aby sa jej lepšie prizrela.

„Moja zverenkyňa,“ odvetil gróf. „Slečna Sophia Beckettová.“

Grófkou prevrtala Sophie hodnotiacim pohľadom a potom prižmúrila oči.

A ešte viac.

A ešte trochu viac.

„Chápem,“ vyhlásila.

A všetci v miestnosti ihneď vedeli, že to *pochopila*.

„Rosamund,“ povedala grófka a obrátila sa k dievčatám, „Posy, poďte so mnou.“

Obe dievčatá sa presunuli na matkinu stranu. Sophie sa na nich pokúsila usmiať. Tá mladšia jej úsmev opätovala, ale tá staršia, ktorá mala vlasy ako zlato, napodobnila matku, zdvihla nos dohora a odvrátila zrak.

Sophie naprázdno prehltna a znovu sa usmiala na priateľskejšie dievča, ale tentoraz si menšie dievča nerozhodne zahryzlo do pery a potom sa zahľadelo na dlážku.

Grófka sa obrátila chrbtom k Sophie a povedala grófovi: „Predpokladám, že ste už nechali pripraviť izby pre Rosamund a Posy.“

Prikývol. „Blízko učebne. Hneď vedľa Sophiinej izby.“

Nastalo dlhé ticho a potom musela grófka usúdiť, že niektoré výmeny názorov by sa nemali odohrávať pred služobníctvom, pretože poznamenala: „Teraz by som chcela ísť dohora.“

A potom odišla a zobrala so sebou aj grófa a obe svoje dcéry.

Sophie sledovala, ako jej nová rodina kráča hore schodmi a potom mizne na podeste. Otočila sa k pani Gibbonsovej a spýtala sa: „Myslíte, že by som mala ísť hore a s niečím pomôcť? Mohla by som dievčatám ukázať detské izby.“

Pani Gibbonsová pokrútila hlavou. „Vyzerali unavené,“ zaklamala. „Som presvedčená, že si potrebujú zdriemnuť.“

Sophie sa zamračila. Povedali jej, že Rosamund má jedenásť a Posy desať rokov. Boli trochu staré na to, aby si išli zdriemnuť.

Pani Gibbonsová ju potľapkala po chrbte. „Nepôjdeš so mnou? Prijala by som nejakú spoločnosť a kuchár mi povedal, že práve pripravil čerstvé hrianky. Myslím, že budú ešte stále teplé.“

Sophie prikývla a nasledovala ju. Večer bude mať kopolu času, aby obe dievčatá spoznala. Ukáže im učebňu a potom sa z nich stanú priateľky. Určite neprejde veľa času a budú ako sestry.

Usmiala sa. Bude skvelé mať sestry.

Sophie nevidela Rosamund a Posy – ale ani grófa a jeho manželku – až do nasledujúceho dňa. Keď vošla do učebne, aby si vzala večeru, všimla si, že stôl bol prestretý pre dvoch, nie štyroch. Slečna Timmonsová (ktorá sa zázračne uzdravila zo svojej choroby) jej oznámila, že nová grófká jej povedala, že Rosamund a Posy boli príliš unavené po ceste, aby v ten večer jedli.

Ale dievčatá sa museli vzdelávať, a tak v nasledujúce ráno prišli do učebne v päťach s grófkou. Sophie sa už hodinu učila a so záujmom zdvihla pohľad od aritmetiky. Tentoraz sa na dievčatá neusmiala. Zdalo sa jej, že je to tak najlepšie.

„Slečna Timmonsová,“ ozvala sa grófká.

Slečna Timmonsová sa jej uklonila a zamrmala: „Pani moja.“

„Gróf mi povedal, že budete učiť moje dcéry.“

„Urobím, čo je v mojich silách, pani moja.“

Grófká mávla smerom k staršiemu dievčaťu, tomu so zlatými vlasmi a nevädzovými očami. Sophie napadlo, že vyzerá ako porcelánová bábička, ktorú jej gróf poslal z Londýna na jej siedme narodeniny.

„Toto,“ povedala grófká, „je Rosamund. Má jedenásť rokov. A toto“ – ukázala na druhé dievča, ktoré nedvihlo pohľad od svojich topánok – „je Posy. Má desať rokov.“

Sophie zvedavo pozrela na Posy. Na rozdiel od jej matky a sestry, mala tmavé vlasy, aj oči a bacuľaté líca.

„Sophie má tiež desať rokov,“ odvetila slečna Timmonsová.

Grófká zovrela pery do úzkej čiary. „Chcela by som, aby ste dievčatá zobrali na prehliadku domu a záhrady.“

Slečna Timmonsová prikývla. „Dobre. Sophie, odlož svoju tabuľku. Vrátime sa k aritmetike –“

„Pôjdu iba *moje* dievčatá,“ prerušila ju grófká, v hlase jej bolo cítiť chlad aj horúci hnev. „Chcem sa porozprávať so Sophie osamote.“

Sophie prehltna a snažila sa pozrieť grófke do očí, ale podarilo sa jej dostať iba po bradu. Keď slečna Timmonsová vyviedla Rosamund a Posy von z miestnosti, vstala a čakala na ďalšie príkazy zo strany otcovej novej manželky.

„Viem, kto si,“ utrúsila grófká vo chvíli, keď sa dvere zatvorili.

„P-pani moja?“

„Si jeho bastard a nesnaž sa to poprieť.“

Sophie mlčala. Bola to pravda, ale nikto to nikdy nevyslovil nahlas. Aspoň jej to nikto nevmietol priamo do tváre.

Grófkina ju chytila za bradu, stisla ju a ťahala, až kým ju nedonútila zdvihnúť zrak. „Počúvaj ma,“ povedala hrozivým hlasom. „Možno ostaneš bývať tu v Penwood Parku a učiť sa s mojimi dcérami, ale nie si nič iné iba bastard a tým aj navždy ostaneš. Nikdy, *naozaj nikdy*, ani nepomysli na to, že si taká dobrá ako my ostatní.“

Sophie potichu zastonala. Grófkine nechty sa jej vrývali pod bradu.

„Môj manžel,“ pokračovala grófkina, „k tebe cíti istý pomýlený zmysel pre povinnosť. Je obdivuhodné, že si svoje pochybenia uvedomuje, ale je pre mňa urážkou, že ťa mám tu v dome – ošatenú, nakrímenú a vzdelávanú, akoby si bola jeho skutočná dcéra.“

Ale ona *bola* jeho skutočná dcéra. A toto bol jej domov oveľa dlhšie ako grófkina.

Odrazu ju grófkina pustila. „Nechcem ťa vidieť,“ zasyčala. „Nikdy sa ku mne neozveš a tiež ťa nechcem vidieť vo svojej prítomnosti. S Rosamund a Posy sa mimo vyučovania nebudeš rozprávať. Teraz sú dcérami pána domu a nemali by sa stretávať s takými, ako si *ty*. Máš nejaké otázky?“

Sophie pokrútila hlavou.

„Dobre.“

A s tým odišla von z miestnosti a nechala tam Sophie s roztrasenými kolenami a chvejúcimi sa perami.

A tiež s potokom slz.

O nejaký čas sa Sophie dozvedela niečo viac o svojej neistej pozícii v dome. Služobníctvo vždy vedelo o všetkom a napokon sa to dostalo aj k Sophiiným ušiam.

Grófkina, ktorá sa volala Araminta, už hneď v prvý deň po svojom príchode trvala na tom, aby Sophie z domu odišla. Gróf to odmietol. Araminta nemusí Sophie milovať, vyhlásil odmerane. Dokonca ju ani nemusí mať rada. Ale bude ju musieť zniešť. Svoju povinnosť voči dievčaťu si plnil už sedem rokov a teraz s tým neprestane.

Rosamund a Posy sa podľa Aramintinho vzoru správali k Sophie nepriateľsky a pohrdavo, hoci Posy sa očividne nevyžívala v mučení a krutosti tak, ako Rosamund. Keď sa slečna Timmonsová nepozerala, Rosamund rada štípala Sophie do ruky. Sophie nikdy nepovedala ani slovo.

Pochybovala, že by slečna Timmonsová nabrala odvalu a potrestala Rosamund (ktorá by určite utekala za Aramintou s nejakou vymyslenou historkou) a ak si aj niekto všimol Sophiine doráňané ruky, nezval sa.

Posy príležitostne ukázala svoju dobrotu, hoci oveľa častejšie si len pozdychla: „Mama hovorí, že sa k tebe nemám správať pekne.“

A čo sa týka grófa, ten nikdy nezakročil.

Sophiin život takto pokračoval ďalšie štyri roky, až kým gróf všetkých neprekvapil tým, že si počas toho, ako pil čaj v ružovej záhrade, pritisol ruku na hrud', nesúvislo sa nadýchol a tvárou spadol rovno na kamennú dlažbu.

Už nikdy sa neprebral.

Všetkých to šokovalo. Gróf mal iba štyridsať rokov. Komu by napadlo, že mu srdce zlyhá už v takom mladom veku? Nikoho to neohromilo viac ako Aramintu, ktorá sa od ich svadobnej noci zúfalo snažila, aby počali dediča.

„Možno čakám dieťa!“ oznámila rýchlo grófovým právnikom. „Nemôžete presunúť titul na nejakého vzdialeného bratranca. Je možné, že čakám dieťa.“

Žiadne dieťa však nečakala, a keď o mesiac čítali grófovú poslednú vôľu (právnici chceli mať istotu, že dajú grófke dosť času na to, aby to zisťila), Araminta bola nútená sedieť vedľa nového grófa, ktorým bol mladý zhýralec, čo bol častejšie opitý ako triezvy.

Väčšina grófových prianí v závete bola tradičná. Zanechal nejaký majetok oddaným sluhom. Odložil peniaze pre Rosamund, Posy a dokonca aj Sophie, čím zabezpečil, že všetky tri dievčatá budú mať slušné veno.

A potom sa právnik dostal k Aramintinmu menu.

*„Mojej manželke, Araminte Gunningworthovej, grófke z Penwo-
odu, zanechávam ročný príjem vo výške dvetisíc libier –“*

„To je všetko?“ vyhrkla Araminta.

*„–ak sa nerozhodne postarať o moju chránenkyňu, slečnu Sophiu
Mariu Beckettovú, kým nedovŕši dvadsať rokov. V takom prípade
sa jej ročný príjem zvýši trojnásobne na šesťtisíc libier.“*

„Nechcem ju,“ zašepkala Araminta.

„Nemusíte si ju zobrať,“ pripomenul jej právnik. „Môžete –“

NEVHODNÝ NÁVRH

„Žiť z úbohých dvoch tisícok ročne?“ vyštekla. „Nemyslím.“

Právnik, ktorý zarábal oveľa menej ako dvetisíc ročne, nepovedal ani slovo.

Nový gróf, ktorý počas celého stretnutia popíjal, len pokrčil plecami.

Araminta vstala.

„Ako ste sa rozhodli?“ spýtal sa právnik.

„Zoberiem si ju do opatery,“ povedala potichu.

„Pôjdem po dievča a poviem jej to?“

Araminta pokrútila hlavou. „Poviem jej to sama.“

Ale keď Araminta zašla za Sophie, vynechala niekoľko dôležitých vecí...

Kapitola 1

Tohtoročnou najžiadanejšou pozvánkou musí byť určite tá na maškarný ples, ktorý sa bude konať u Bridgertonovcov budúci pondelok. Človek neurobí ani dva kroky bez toho, aby nemusel od nejakej matky v spoločnosti počúvať špekulácie o tom, kto sa ho zúčastní a čo bolo ešte podstatnejšie, kto si čo oblečie.

Ani jedna z už spomenutých tém však nie je taká zaujímavá, ako rozprávanie o dvoch slobodných bratoch Bridgertonovcoch, Benedictovi a Colinovi. (Skôr ako ktokoľvek poznamená, že existuje aj tretí slobodný brat Bridgertonovcov, dovoľte našej autorke, aby vás uistila, že o Gregorym Bridgertonovi vie. Avšak ten má iba štrnásť rokov, a preto nepatrí do tohto stĺpčeka, ktorý sa ako väčšina stĺpčekov od našej autorky, zaoberá tým najposvätnjším športom: lovom na manželov.)

Hoci sú páni Bridgertonovci iba pánmi – sú považovaní za dva kapitálne úlovky sezóny. Je veľmi dobre známe, že obaja majú slušný majetok a netreba mať ani dokonalý zrak na to, aby človek zistil, že vyzerajú tak dobre, ako všetci ôsmi potomkovia Bridgertonovcov.

Využije niektorá mladá dáma maškarný ples na to, aby si jedného z týchto vhodných starých mládencov uchmatla?

Naša autorka sa o tom neodváža ani špekulovať.

SPOLOČENSKÉ NOVINY LADY WHISTLEDOWNOVEJ,
31. MÁJA 1815

„Sophie! Sophieeeeeeeeeeeeeee!“

Ten vreskot by mohol rozbiť sklo. Alebo aspoň prasknúť ušné bubienky.

„Idem, Rosamund! Už idem!“ Sophie si nadvihla lem na drsnej vlnenej sukni a ponáhľala sa hore schodmi. Na štvrtom schode sa potkla a ledva sa jej podarilo chytiť zábradlia predtým, ako skončila na zadku. Malo jej napadnúť, že schody budú šmykľavé, keďže ich slúžke z dolného poschodia ráno pomohla navoskovať.

Náhle sa zastavila pred dverami do Rosamundinej izby a zalapala po dychu. „Áno?“

„Môj čaj je studený.“

Sophie chcela odvetiť: „Keď som ti ho pred hodinou priniesla, bol teplý, ty lenivá potvora.“

Namiesto toho však povedala: „Donesiem ti ďalší.“

Rosamund potiahla nosom: „Postaraj sa o to.“

Sophie natiahla kútiky do niečoho, čo by niekto, kto zle videl, mohol nazvať úsmevom a zdvihla čajový servis. „Nechám tu sušienky?“ spýtala sa.

Rosamund iba pokrútila svojou peknou hlavou. „Chcem čerstvé.“

Sophieine plecia klesli pod váhou ťažkého čajového servisu, keď vychádzala von z izby. Dávala si pozor, aby nezačala hromžiť, kým sa nedostane do haly. Rosamund si neustále vyžadovala čaj, potom sa neobťažovala vypiť ho, až kým neprešla asi hodina. Vtedy bol už samozrejme studený, takže si vypýtala ďalší.

Znamenalo to, že Sophie musela donekonečna behať hore a dole schodmi. Niekedy sa jej zdalo, že je to niečo, čo robí celý svoj život.

Hore a dole, hore a dole.

A ešte opravovanie šiat, žehlenie, česanie, leštenie topánok, šitie, ustielanie postelí... „Sophie!“

Sophie sa otočila a zbadala, ako k nej mieri Posy.

„Chcela som sa ťa spýtať, myslíš, že táto farba mi pasuje?“

Sophie zhodnotila Posin kostým morskej panny. Jeho strih Posy, ktorá ešte nevyrástla z baculatosti, celkom nepristal, ale farba sa jej hodila k pleti. „Je to krásny odtieň zelenej,“ odvetila Sophie úprimne. „Zvýrazňuje ti farbu líc.“

„Och, dobre. Som veľmi rada, že sa ti páči. Ty mi vieš vždy vybrať správne oblečenie.“ Posy sa usmiala, natiahla ruku a vzala si sladkú sušienku z podnosu. „Matka je celý týždeň nervózna kvôli maškarnému

plesu a viem, že by s tým všetkým nikdy neprestala, keby som nevyzerala čo najlepšie, ako môžem. Alebo“ – Posy urobila grimasu – „ak si *pomyslí*, že nevyzerám čo najlepšie. Je rozhodnutá, že jedna z nás si uchmatne jedného zo zostávajúcich bratov Bridgertonovcov, vieš.“

„Viem.“

„A čo je ešte horšie, tá Whistledownová o nich už znovu písala. Iba to“ – Posy skončila s prežúvaním a odmlčala sa, aby prehltila – „posilňuje jej chuť.“

„Bol dnešný stĺpček dobrý?“ spýtala sa Sophie a oprela si podnos o bok. „Ešte som nemala možnosť prečítať si ho.“

„Och, tak ako zvyčajne,“ oznámila jej Posy a mávla rukou. „Niekedý to býva jednotvárne.“

Sophie sa snažila usmiať, ale nepodarilo sa jej to. Nechcela by nič viac, iba prežiť jeden deň Posinho jednotvárneho života. Nuž, možno by nechcela mať Aramintu za matku, ale život plný večierkov, jedla a hudobných podujatí by jej vôbec neprekážal.

„Takže,“ zamyslela sa Posy. „Bol tam spomenutý nedávny ples lady Worthovej, niečo o vikomtovi Guelphovi, ktorý je celkom unesený nejakým dievčaťom zo Škótska a potom nasleduje dlhá časť o pripravovanom maškarnom plese u Bridgertonovcov.“

Sophie si vzdychla. Už týždeň čítala o blížiacom sa maškarnom plese a hoci bola iba komornou (a príležitostne aj obyčajnou slúžkou, keď si Araminta zmyslela, že nepracuje dosť ťažko), nevedela si pomôcť, ale priala si, aby sa mohla plesu zúčastniť.

„Bola by som rada, ak by sa vikomt Guelph zasnúbil,“ poznamenala Posy a natiahla sa po ďalšiu sušienku. „Znamenalo by to, že bude o jedného slobodného muža, ktorého matka považuje za možného budúceho manžela, menej. Veď aj tak nemám šancu zaujať jeho pozornosť.“ S hlasným chrúmaním si odhryzla zo sušienky. „Dúfam, že lady Whistledownová sa u neho nemýli.“

„Pravdepodobne nie,“ ozvala sa Sophie. *Spoločenské noviny lady Whistledownovej* čítala už od roku 1813, keď sa prvýkrát objavili a čo sa to týkalo svadobného trhu, autorka klebetníka mala takmer vždy pravdu.

Niežby Sophie mala niekedý možnosť zažiť svadobný trh na vlastnej koži. Ale keď si človek čítal *Whistledown* dostatočne často, takmer sa cítil byť súčasťou londýnskej spoločnosti bez toho, aby sa zúčastňoval akýchkoľvek plesov.

Čítanie *Whistledownu* bolo pre Sophie jediným skutočným rozptýlením. Prečítala už všetky romány v knižnici, a keďže Araminta, Rosamund a ani Posy neboli vášnivými čitateľkami, Sophie sa nemohla tešiť na to, že sa do domu dostanú nejaké nové knihy.

Ale *Whistledown* bol veľmi zábavný. Nikto nepoznal pravú totožnosť jeho autorky. Keď sa pred dvoma rokmi objavili tieto jednostranové noviny, každý o nich špekuloval. Dokonca aj teraz, vždy keď lady Whistledownová písala o nejakých šfavnatých klebetách, ľudia začínali rozprávať a hádať nanovo, kto by mohol tieto veci oznamovať s takou rýchlosťou a presnosťou.

A čo sa týkalo Sophie, *Whistledown* bol mučivým zábleskom sveta, ktorý jej mohol patriť, ak by jej rodičia spečatili svoj zväzok. Bola by dcérou grófa a nie jeho bastardom. Volala by sa Gunningworthová a nie Beckettová.

Iba raz by chcela nastúpiť do koča a zúčastniť sa plesu.

Namiesto toho obliekala iné ženy na večerné podujatia v meste, sťahovala Posin korzet, česala Rosamundine vlasy alebo leštila Aramintine topánky.

Ale nemohla – alebo aspoň by sa nemala – sťažovať. Možno musela slúžiť Araminte a jej dcéram, ale aspoň mala domov. Čo bolo viac, ako mala väčšina dievčat v jej postavení.

Keď jej otec zomrel, nezanechal jej nič. Teda nič okrem strechy nad hlavou. Jeho posledná vôľa zabezpečovala, že kým nebude mať dvadsať rokov, ostane v dome. Neexistoval spôsob, akým by sa Araminta vzdala štyroch tisícov libier ročne výmenou za to, že by Sophie vyhodila.

Ale tie štyri tisícky patrili Araminte a nie Sophie, ktorá z nich nikdy nevidela ani penny. Pekné šaty, ktoré nosievala, nahradila drsná vlna pre služobníctvo. A jedla to, čo aj zvyšok slúžok – zbytky po Araminte, Rosamund a Posy.

Sophiine dvadsiate narodeniny boli už pred rokom a ona žila ešte stále tu, v dome Penwoodovcov a čakala na Aramintine príkazy. Z neznámeho dôvodu – možno kvôli tomu, že nechcela zaučiť (alebo zaplatiť) novú slúžku – Araminta dovolila Sophie ostať v dome.

A Sophie ostala. Ak bola Araminta peklom, ktoré poznala, tak zvyšok sveta bol peklom, o ktorom nemala tušenie. A Sophie nevedela, čo z toho je horšie.

„Nie je ten podnos ťažký?“

Sophie zažmurkala a zobudila sa zo zasnania. Sústredila sa na Posy, ktorá sa naťahovala po poslednú sušienku na podnose. Dočerta. Dúfa-

la, že si ju uchmatne pre seba. „Áno,“ zašomrala. „Áno, je celkom ťažký. Mala by som sa už vrátiť do kuchyne.“

Posy sa usmiala. „Nebudem ťa zdržiavať dlhšie, ale keď tam skončíš, mohla by si mi vyžehliť tie ružové šaty? Dnes večer si ich oblečiem. Och, a tiež mi priprav topánky, ktoré s nimi ladia. Naposledy, keď som ich mala obuté, som ich trochu zašpinila a vieš, aká je matka, čo sa týka topánok. Je jedno, že ich nevidíš pod šatami. Keď si zdvihnem sukňu, aby som vyšla po schodoch, ihneď si všimne aj tú najdrobnejšiu škvrnu.“

Sophie prikývla a pridala si Posinu žiadosť na svoj denný zoznam prác.

„Uvidíme sa neskôr!“ Posy zahryzla do poslednej sušienky, otočila sa a zmizla vo svojej izbe.

A Sophie sa vliekla ďalej do kuchyne.

O niekoľko dní neskôr kľačala Sophie na kolenách a medzi zubami mala zastrčené špendlíky, zatiaľ čo robila posledné zmeny na Aramintinom kostýme na maškarný ples. Šaty kráľovnej Alžbety od krajčírky boli ušité presne na mieru, ale Araminta trvala na tom, že sú jej v páse trochu široké.

„Aké sú?“ precedila Sophie pomedzi zuby tak, aby jej špendlíky nevypadli.

„Príliš úzke.“

Sophie zmenila polohu niekoľkých špendlíkov. „A čo teraz?“

„Príliš voľné.“

Sophie vytiahla špendlík a strčila ho presne na to isté miesto. „A takto?“

Araminta sa otáčala zo strany na stranu a napokon vyhlásila: „Takto je to dobré.“

Sophie sa usmiala a postavila sa, aby pomohla Araminte vyzliecť šaty.

„Potrebujem, aby boli do hodiny hotové, ak sa máme dostať na ples včas,“ povedala Araminta.

„Samozrejme,“ zašomrala Sophie. Prišla na to, že pri rozhovoroch s Aramintou je najjednoduchšie odpovedať: „Samozrejme.“

„Tento ples je veľmi dôležitý,“ oznámila jej Araminta rázne. „Rosamund si tohto roku musí nájsť niekoho zabezpečeného. Nový gróf –“ Znechutene sa striasla. Ešte stále považovala nového grófa za votrelca, bez ohľadu na to, že bol najbližším žijúcim príbuzným starého grófa. „Nuž, povedal mi, že toto je posledný rok, kedy môžeme používať dom Penwoodovcov v Londýne. Taká drzosť! Som vdova po grófovi a Rosamund s Posy sú jeho dcéry.“

Nevlastné dcéry, opravila ju v mysli Sophie.

„Máme právo počas spoločenskej sezóny používať dom Penwoodovcov. Netuším, čo plánuje urobiť s domom.“

„Možno sa chce zúčastniť spoločenskej sezóny a pohľadať si manželku,“ naznačila Sophie. „Som si istá, že bude chcieť dediča.“

Araminta sa zamračila. „Ak sa Rosamund nevydá do bohatej rodiny, neviem, čo budeme robiť. Je ťažké nájsť vhodný dom na prenájom a tiež je to drahé.“

Sophie sa zdržala komentára, že Araminta nemusí platiť komornú. Vlastne, kým Sophie nemala dvadsať, každý rok dostávala štyritisíc libier len za to, že mala komornú.

Araminta lúskla prstami. „Nezabudni, že Rosamund bude potrebovať napúdrovať vlasy.“

Rosamund mala byť oblečená ako Mária Antoinetta. Sophie sa jej spýtala, či jej má okolo krku urobiť aj falošnú krvavú čiaru. Rosamund sa to nezdalo vtipné.

Araminta sa navliekla do župana a rýchlymi pohybmi si uviazala opasok. „A Posy –“ pokrčila nosom. „Som si istá, že aj Posy bude potrebovať tvoju pomoc.“

„Rada Posy pomôžem,“ odvetila Sophie.

Araminta prižmúrila oči a snažila sa zistiť, či sa Sophie snaží byť drzá. „Dohliadni na to, aby to tak bolo,“ povedala napokon úsečne a prešla do kúpeľne.

Sophie sa uklonila a dvere sa zatvorili.

„Ach, tu si, Sophie,“ ozvala sa Rosamund, keď vtrhla do miestnosti. „Okamžite potrebujem tvoju pomoc.“

„Obávam sa, že budeš musieť počkať, kým –“

„Povedala som okamžite!“ vyprskla Rosamund.

Sophie narovнала plecيا a chladne sa pozrela na Rosamund. „Tvoja matka chce, aby som jej upravila šaty.“

„Len povyťahuj špendlíky a povedz jej, že si ich upravila. Nikdy si nešímne, či je v tom rozdiel.“

Sophie uvažovala nad tým istým. Zastonala. Ak urobí to, o čo ju Rosamund žiada, tá to na ňu povie hneď v nasledujúci deň a Araminta bude ešte týždeň zúriť. Teraz bude musieť istotne urobiť úpravy.

„Čo potrebuješ, Rosamund?“